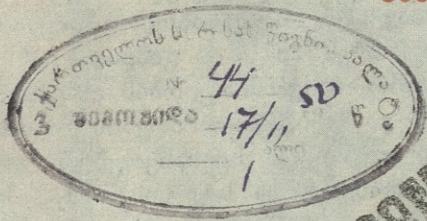

ს ი ა ნ გ ი

საბჭოთავო
გრაფიკული
სტუდია

№ 2. 1950 წ.
თბილისი. გამომცემლობა
„კომუნისტი“. გამომცემის
ფული XXVII
ფასი 2 მან.

ОБЯЗАТЕЛЬНЫЙ ЭКЗЕМПЛЯР

ნახ. ე. კალანდაძისა და ვ. ფირცხალავასი

მონადირეათა გასაჭირი ბაკურიანში

— თუ ძმა ხარ, სროლის დროს ფხოვლად იყავი, თორემ აქ, გარეულ ფრინველებზე შეგი აღაშინებ დაფრინავენ!

მოკითხვითა ნახვის ნაცვრით

ახალქალაქის რაიონის სოფ.
მარიანის სამედიცინო უბნის
უზროსს მთიმ კარაპეტიანს

ამჯერად ჩვენს მოკითხვას
სამედიცინო განხრა აქვს. დაე
იყოს ეს თუნდაც საჩოთირო გა-
მონაკდისი, მაგრამ თუ მაინც
ფაქტია ის, რომ ზოგიერთი სო-
ფდის საექიმო პუნქტში მო-
ღვაწეობს ვაცი და მის გარჯას
მაინც საბჭოთა ექიმისათვის

შეუფერებელ საქმიანობად სთვლიან, როგორ შეიძლება იგი მო-
კითხვის გარეშე დარჩეს?

ამაღდ დაშაშვრადი

ა. წ. 23 თებერვალს დანიშნულია ინგლისის პარლამენტის
არჩევნები.

ამას წინადა ამერიკის ბანკმა („ჩემს ნეიშნლ ბენკმა“) ინგლი-
სის კონსერვატიული პარტიის ცენტრალურ საბჭოს. გადაურიცხა
სესხის სახით 10 მილიონი დოლარი.

ნახ. ღონისა

— სულ ერთია, მშვიდობიანობის არც ერთი წილაბი არ მოარ-
გებს ბატონ ჩერჩილს.

ამიტომ არის, რომ დღეს ერთ მოკითხვაში ვაერთებთ რამ-
დენიმე ასეთი ღვაწლმოსილი ექიმის ნახვის ნატვრასა და მათი
პირადად გაცნობის სურვილს. პირველ რიგში კი თქვენ მოგიკითხ-
ხავთ ამხ. კარაპეტიანო.

ნუ გვიწყენ პატივცემულო ექიმო! ეს მარტო შორიდან მო-
მართული მოკითხვა როდია. ამას წინადა ვაჩიანში პირადად გან-
დდათ ჩვენი წარმომადგენელი. იგი გზაში გრიპს „შეყროდა“ და
სიცხიანმა თქვენდამი რწმუნებული საექიმო უბანი მოძებნა.
როცა საექიმო დახმარების აღმოჩენის იმედით გატაცებულმა
თქვენ გიკითხათ, ტკბილად შეეხუმრენ:

— გეტყობა, ძმობილო, აქაური არ უნდა იყოს! ექიმ კარაპე-
ტიანს ამ დროს აქ რა უნდაო?

ჩვენმა ცნობისმოყვარე წარმომადგენელმა შეკითხვებით
გამოარკვია, რომ თქვენ საექიმო უბანში მხოლოდ „შემთხვევი-
დან—შემთხვევამდე“ განახულობენ. ან კი რა გინდათ იქ? ბუნე-
ბით მორცხვი ბრძანებულხართ, რადიკალური რეორგანიზაციე-
ბისაგან შედეკამენტებისა და ხელსაწყო-იარაღების მოთხოვნას
და მიღებას ერიდებით. ისეთი რთული ხელსაწყოებიც კი რომ
არ ვსთქვათ, როგორც თერმომეტრი და სტეტოსკოპია, საავად-
მყოფოში სკამიც კი არა გაქვთ, რომ ავადმყოფი დასვათ. ისეთ
„წვრილმანებს“ კი, როგორცაა ავადმყოფთა აღრიცხვა, ჩანაწი-
რები, გათბობა, განათება და სანიტარია—აბა რა სახსენებელია
თქვენთან?

და ყველა ამას თქვენ გულდამშვიდებით შესცქერით. ბარაქადა
თქვენს სიღინჯეს, პატივცემულო ექიმო!

მაგრამ განა მარტო მორცხვობა და სიღინჯე? თურმე უაღრე-
სი გულისხმიერებაც გახასიათებთ და დამსახურებულადაც მოგი-
ხიბდავთ ჩვენი წარმომადგენელი: თქვენ თურმე შემთხვევით
შეიარეთ უბანში მისი იქ ყოფნის დროს და, მიუხედავად თერმო-
მეტრის უქონლობისა, მაინც გაუსინჯეთ სიცხე—ილიაში ხედის
(ცივი ხედის) ჩაყოფით. ამასთანავე გულთბილად ურჩიეთ, რომ
თუ თბილისში დაბრუნებისას, გრიპი აღმოაჩნდებოდა—გრიპის
საწინააღმდეგო წამლები მიეღო.

აი, ავადმყოფზე ზრუნვა და საექიმო დახმარება! რა სიღრმე
და გულისხმიერებაა ამ დარჩებაში. მოდით და ამის შემდეგ დაი-
ჭერეთ ვაჩიანელების საყვედური—კარაპეტიანი კარგად არ მუშა-
ობსო.

მაშ ისე გამოდის, რომ ადიგენის უბნის ექიმ შენგელიას და
ასპინძის რაიონის სოფელ დამაროს მკურნალს თქვენს თანამოგ-
ვარე კარაპეტიანსაც უნდა უსაყვედურონ იმის გამო, რომ მათ
სანიტარული განათლების საქმე ჩაშადეს და წლების განმავლობა-
ში ამ თემაზე მათგან სიტყვაც არ გაუგონიათ კოლმეურნეებსო.
როგორ? მათ სანგანათლებისა იციან რამე და საუბრებსა და დექ-
ციებს არ ატარებენ? გარწმუნებთ, რომ არა. არცოდნა კი—არცო-
დვანო ხომ გაგიგონიათ.

ესეც არ იყოს—მათ თავიანთი პირადი საქმეებიც როდი
აქვთ ცოტა! ამიტომ მათ საქმიანობასაც აწონ-დაწონვა უნდა
და არა ღიბონი საყვედური.

რაც შეეხება ტყიბულის რაისაავადმყოფოს სამედიცინო-გინეკო-
ლოგიური განყოფილების გამგის ექიმ როინიშვილის დაუდევარ
მუშაობაზე დაპარაკს, იმაზე დაპარაკს, თითქოს როინიშვილი
ხშირად თავის ადგილზე არ იმყოფება, კლიენტებს გულისხმიერად
არ ეკიდება და დახმარების აღმოჩენას უგვიანებს—ამისი მიზე-
ზიც აგვიხსენს:

თურმე როინიშვილი გინეკოლოგიის მაგიერ ღვინეკოლო-
გიას დასწავლბიაო. (აღმოუჩენია მკურნალობის ასეთი დარგი).

მაგრამ მაგალითებს სანამდე გავყვით? ფაქტი ერთია: მშრო-
მელთა სამედიცინო დახმარება ჩამოთვლილ უბნებში თქვენ და
აქ მოხსენებულ თქვენს კოლეგებს გაქვთ ჩაბარებული, მათზე
ზრუნვა თქვენს მოვალეობას შეადგენს და პასუხსაც თქვენგან
მოითხოვენ. ამიტომაც ნახვის ნატვრით მოგიკითხავთ

ნიშნა

გამარჯვებულთა სიხილი

(დემოკრატიული ქვეყნების იუმორისტული უურნალებიდან)

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

ამერიკული დახმარება.
(„დიკობრაზი“, ჩეხოსლოვაკია)

— დღეს თქვენი დაბადების დღეა, ბატონო დე გასპერი?
— არა, ელექტროსადგურში გაფიცვა!
(„ლუდაშ მათი“, უნგრეთი)

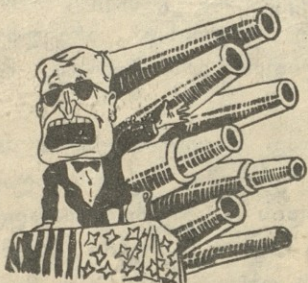

რატომ ატარებენ კარდინალები მალაღმბრებს?
(„როზაჩი“, ჩეხოსლოვაკია)

მაკარტურის დასტურით, ჩან-კაი-ში ცდილობდა იაპონელების დაჭირავენას — ჩინეთის სახალხო განმათავისუფლებელი არმიის წინააღმდეგ საომრად.

უკანასკნელი ცდა.
(„დუნენიკ ლიუდოვი“, პოლონეთი)

როგორ შემიძლია მშვიდობიანობისათვის ბრძოლა, როცა ამდენი პირი თხოვლობს ხაჭმელს?
(„სკინტეია“, რუმინეთი)

კანტლერმა თავისი ადგილი დაიკავა.
(„ლუდაშ მათი“, უნგრეთი)

მონობის საყელური.
(„დუნ ბეი ხუა ბაო“, ჩინეთი)

ტყიპრამა სისარული

აკვირება, კონკრეტული კერძი განათვის უფლებს თავისი პოსტად. კერძი შენობისთვის ადრევენი დასაწყებად დასაწყებად უნდა იქნას.

ნახ. დონისა

გაზეთებისა

ამთბადი: მდილი, მოგროვითი მხეცები, ოქრო-სტუმარი გვერდი, იცნობდეთ, ძია კერძი კაცობაზე მხეცია

ჩვენ მათთან ჩა ხათქელი ვარა? იცნობდეთ ღვთის ხელთა, ვგება მათგან ვინაველი შეატყობომა და მკვლელობა!

პიტერს დრიკმა აჩქარებულნი ნაბიჯით შევიდა ბაღში. ფეხდაფეხ დადევნებულნი პოლისმენი მხოლოდ ახლა შეჩერდა და უკან გაბრუნდა. თან ბალსკენ იფურცებოდა...

პიტერმა „ნო-იორკ ტაიმის“ ის ფურცელი, რომელზედაც პრეზიდენტის ახალი მინარეთი ეწერა ააშხდრო მთავრის გადაღების შესახებ, დამტკიცრანებულ მერხზე დააფინა, ჩამოაჯდა და ვარსკვლავებით მოკვდილი ცას ახედა.

— დამამინეს! — გაუფელა პიტერს, — ალბათ წუხან-დელ მიტინგზე გაიმუშებენ იფინე. — პიტერმა უკრებამ-დელ აწულელი პალტოს საყელი გადმოდევს.

... ამის საწინააღმდეგე გამართულ მიტინგზე სიტყვით გამოვიდა პიტერ დრიკის... ახლა ამიტომ ემაღე-ბა პოლიციას.

პიტერმა გვლვე ახედა ვარსკვლავებით მოკვდილი ცას, იქ, რომელიც პლანეტაზე არის სიტყვით, პიტერს ეს დიდი ხანია სწამს, იქვე რომელიც პლანეტა ზუსტად დედამიწის მსგავსია... რა კარგი იქნებოდა მართლა ასე რომ ყოფილიყო... და პიტერმა ოცნება დაიწყო:

... შეუღამით ერთი გახელაბე-ფულ ტყეში ცეს-ფერი ატრამბე-ბა ჩერდებოდა. პიტერ დრიკის მანქანის ნომერის აგ-ლეუს, ხის ტო-ტებით შენიღ-ბულ რაკეტო-მალან უახლოვ-დებდა. უკანასკნელ-და ათეულე-რებს თავის მშო-ლურ ავადგლებს და რაკეტულ თეთმურებივ ში-ჯდებოდა... ცოტა ხნის შემდეგ რაკეტოალანი უკვე სცილ-დებოდა სტრატოსფეროს და სეკუნდში 12 კმ-ის სიჩქარით უსასრულობისკენ მიჰქრის... პიტერი მშვიდნიერად განიშნა თავს; იგი მიიჩნეოდა, რომ გასცილდა დედამიწის.

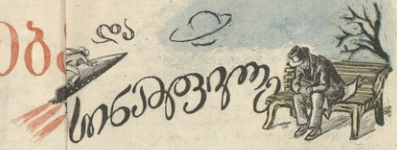
... რამდენიმე დღის შემდეგ პიტერი შეინიშნავს უჩარხმპარ პლანეტას, რომელიც თავბრუსდამხვევით მის-წრაფით უახლოვდება მას... რაკეტოალანი უკვე მისი მი-ხლოლობის გაფრთხილ კეშპარის... პიტერი 180°-ით აბრუნ-დებოდა მანქანას; პლანეტადან საწინააღმდეგე მიმართუ-ლება ამცირებს მიზიდულობის ძალას და რაკეტოალანი მშვიდად ეყუბება... პიტერი ფეხს ადგამს უცხო მიწას, სიკავაშემდეგ გახურებელი მანქანის გარეთა ვარის აკავამდებს მის ტანისამოსს, ორიენტაციადიარგული კარს მარჯლის ტრეტეს ბურავს... პიტერის ვაიოცებას საზღვარი არა აქვს; მას ეტყენება, რომ რაკეტოალანი ისევ დედამიწაზე დაჟვრიდა, ირველივე ტყუები საოც-რად ჰგავს კალიფორნიის ბუნებას, მთებში — აპალაჩის მთებს...

მთელოდნულად რაკეტოალანთან სივარის ფორმი-სტური მანქანა ჩერდება, იქიდან ვილცე მუზღანინერი მამაკაცი გადმოდის და უუცრად ხმამაღლა შეყვიერებს, ატომანქანიდან სხვა მგებარებელ გადმოდინა. პიტერი წელი ნაბიჯებით უახლოვდება მათ, მაგრამ მას არაფერ აქცევს უკრადობას...

— საკვირველია! — ამბობს რაკეტოალანიდან ჩამო-სული მუზღანინერი მამაკაცი, — ნუთუ დედამიწიდან არადიოთ მართვენ ამ მანქანას?

ღმნამ და სინამეფეო

პიტერი ჯერ გასაღებს იღებს და რაკეტოალ-ნის კარებს ჰკეცებს ადამიანებს თვალნი უფარ-თოფებთა; გვიჯიან პიტერს.

— დედასწ — სინამეფით ამბობს მუზღანინე-რი... ჩვენ ვაბთ ედამიწაზე გამოვრენს. მოვ-კილოცავს... ფატორის დირექტორი ვარ, პირ-ველდ მე შეგა ტელესკოპით... მეტეოროტი მე-გონა, განათე კულმა მომატეა, აქ კი ძალე გავეცოლენ მამრო შერგა ხელში... მომილო-ცავს... თქვენ ლო ადამიანი ხართ დედამიწიდან... ჩვენი პლანეტებიან ჰგავს თქვენსას, მხოლოდ სი-კოსტელ აქ რომ ათეულე წელი დერე ჩაისახა, ეს ზუსტად გვაქვიათაგორებულა, ამიტომ რამდე-ნიმე ათეული წინ ვაგორებ, დედამიწაზედ-ც ისევე განთავა მთელენები, როგორც აქ... მაგ-რამ საპლანეტისო. მოგზაურობაში თქვენ ყოფილ-ხართ წინ. სახსოა ვინ გამოიგნა ეს მანქანა?

— ცილოც! — ასუბობს პიტერი და ფიქრდება. მას არ ასვენებს ასტრონომის სიტყვები: „დედამი-წაზედაც ისევე ვითარდება მივლენები, როგორც აქ“ — სინამეფი.

პიტერს პამის ამოღება უნდა, მაგრამ პირ-ტ-სივარის მავიჯეფის უხუცესი ტამის ავტომატური რეველერი ახედა.

— თუ ეს მქიან წვაბილეთ? — ალბათ სხვა ქე-სსონამეტები აქვთ!

— მუხუნი — უკვირს პიტერს.

— პო... ჩვედაქეს ძველი იარაღების რამდენიმე ზეგუნები.

— როგორივენიან იარაღს ალარ ატარებენ?

— არა, მხლ აზარტულ მონადირეებს თუ შერ-ჩათ თთიგები!

ამ დროს რე გამაყურებელი ხმა ისმის.

— რა არიოთხულობს შემინებელი პიტერი.

მთებს ფი ატმინს ენერჯით. ქალაქი გვი-და ვავაშეოთი პლანეტის მიწის ფართობი ორ-ჯერ ნაკლებია დამიწის ფართობზე. სამაგიეროდ აქ ოთხ მილიარდ მოსახლეობა.

— მამამებ შეიკვებოდა... ამბობს დიანტერესტუ-ლი პიტერი — ის უყო თქვენიან უკანასკნელი ომი?

— სიამოც! — მუზღანინერი ასტრონომი ობ-სერვატორიან მანქანიდან გადახედდაც და იწ-

— ჩვენთან, დედამიწაზე... სიტყვას აწვევტრენს პი-ტერი — სწორად გე პერიოდა ახლა, ამცემ იმ ქვეყნის შტელი ვარ, ახალ ომი რომ ამხედებ... შევენი სიტყვით, რომ დედამიწაზედაც ისევე განვითარდება მივლენები, როგორც აქ?!

— დიხ, თქვენი სამშობლო აუცილებლად დამარ-ცხდება ომს თუ დაიწყო!

— გემდარებით! — გერმანიებრი წმით ამბობს პი-ტერი, — წამომეგით დედამიწაზე, დაარწმუნე ჩვენი მთავრობა, რომ თავი დაანებოს ომსათვის საშაღის... თქვენი პლანეტის მავალითი გავლენა იქმინებს მათზე... თქვენ პირველი პატრისაცემი ადამიანი იქმინებთ საპლანე-ტომათისო ურ-თიერთობის ის-ტორიაში... წა-მომეგით, ამის-რულეთ თთიგან!

— ქარგი — ნებისო დევიან მხით ამბობს ას-ტრონომი და ცი-ხე იმ ადღის მუხედავს, სადაც დედამიწა ივუ-ლდება.

... თფირი სახლის წინ ნომერაგულელი, ცისფერი მანქანა ჩერდება... ცოტა ხნის შემდეგ პიტერ დრიკის და მისი თანამგებრი პრეზიდენტის კანინეტში სხედან და მუზღანინერი ასტრონომი გვიჯიერებით უკვება პრე-ზიდენტს თავისი პლანეტის ისტორიაზე, დედამიწასთან მის მსგავსებაზე და სამყაროს კანონზომიერებათა გრ-თინარიობაზე...

სტუმარი თავისი პლანეტის ისტორიის სახეუმლვე-ნელოებს მართთვეს პრეზიდენტს. პიტერი გავიჯერეფუ-ლია: პრეზიდენტი და მისი თანამგებრი უკრად-ლებით უმინენ უცხო კაცის ომის საწინააღმდეგე პრო-პაგანდას. პოლის პრეზიდენტი მოლუფული საბით მდის პიტერისკენ, მადლობის ნიშნად მგზავდა ართთვეს ხელს და ამბობს:

— პიტერ დრიკს! თვენი დამატირებულ ხართ ანტიგემოციული საქმიანობისთვის!

პიტერი ოცნებიდან გამოერკვა და ფეხზე წამოიბრა, მის წინ ის პოლისმენი იდგა პარს ლომოდელ რომ მის-ლია. ხელში მას დამატირების ორდერი ეკავ:

— ალარ მეგონა, თუ კიდევ პალნი იქმნებოთ... და-ცინეთ განავრბო პოლისმენმა — ვარსკვლავების ცქვებს გავტყინებოთ. ივენდ ოცენტი რომელიც უახლოვდებოდა ასტრონომილით, სადაც უფრო თავისუფლად ამბო-ლით სიტყვებს, ვიდრე აქვარ მიტრენებო...

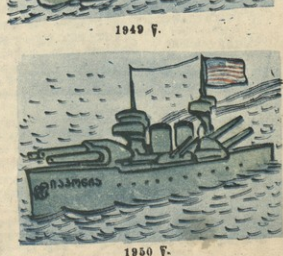
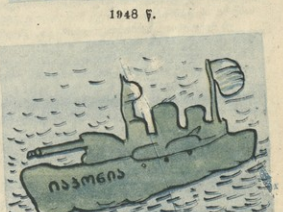
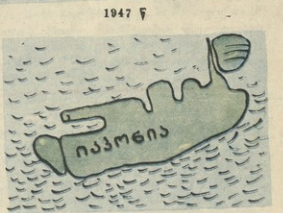
პოლისმენმა გულთანად დედამიწაზე... პიტერ დრიკის მხისამოუფელად გაყავა... ქარმა დატერია და მან პალტოს საყელი ხელახლა მალა აიწია.

ადიშა შიშინანი

საქართველო მემორიალი

შვირკვლიანი სახეფროსაქარა და სა-ღვარ მათების ფართო მშენებლის ანგარიშე-ღვარ ბაიონის ტერიტორიაზე და ცლითივე-ბანონა საშობო ანტიტრეზი მკვლავივე გადაკეთონ.

ნახ. კ. ლომიძისა

1960 წ.

ნახ. მ. ვაღბოლსკისა

წინლი, კვანტი, ბიძგი, სარმა, „ჩუმი“ ბრძოლა,—რატომ?

რომ ჯონ-ბული, თუ ჯონ სემი დაეუფლოს ატომს.

შოფერს გავყარე—მოვილოცეთ!

მსუბუქი მანქანა შევიძინე და შოფერიც ავიყვანე. პირველ დღეებში საქმე რიგზე მიდიოდა, ყორა (შოფრის სახელია, გვარი არც მაშინ ვიცოდი და არც ახლა მახსოვს) ისე ზუსტად მუშაობდა, რომ მის მოსვლაზე პირდაპირ საათის აწყობა შეიძლებოდა. ამის გამო, რაც შემდეგ პატივისცემად ვცემდი.

პირველად ის თითქოს მორცხვობდა, მაგრამ შემდეგ თანდათან გათამამდა, მისი სიტყვებით რომ ეს თქვათ, მოშინაურდა და ჩემსას, როგორც საკუთარ სახლში, ისე გრძობდა თავს.

ეს მოჩვენებითი ჰარმონია დიდხანს არ გაგრძელდა. დაიწყო მოაზროვნეობისა და პრეტენზიების პერიოდი. ფრიად გაიზარდა ბენზინის ხარჯი. ბენზინზე გაზრდილ მოთხოვნილებას მრავალი გასამართლებელი საბუთი აღმოაჩნდა:

—„პლომბის“ აძრობამდე მანქანა ბენზინს ორმაგად ხარჯავს, ქალაქში ჩქარა სიარული აკრძალულია, მანქანის ნელი სვლა ბენზინის ხარჯვისადმი უკუპროპორციულია. ამას გარდა, გაჩერებულ ტრამვის და ტროლეიბუსს გვერდს ვერ აუვლი, წინ მიმავალი მანქანის „აბგონი“ დაუშვებელია, ზამთარში მოტორი ადგილობრავ უნდა აამუშაო გახურებამდე, — დაბეჯითებით მეუბნებოდა ყორა.

ერთი სიტყვით, ბენზინის დიდი ხარჯვის აუცილებლობა დამიმტკიცა. ფაქტიურად კი, ალბათ, შეძენილი ბენზინის ნახევარსაც ვერ ვხარჯავდი ჩემი საქროობისათვის.

ყორას დღისით სულ ეძინა, რასაც იმით ხსნიდა, რომ ტყუილად ყოფნა მანქანაში ძილის დაუძლებელ მოთხოვნილებას ანვითარებს: არსებითად კი ლამის განუწყვეტელი „ხალტურა“ და უძილობა ქანცავდა მას.

—კვირას ჩემი დასასვენებელი დღეც არის, — გამოცხადა ერთხელ ყორამ და მტკიცედ დააკანონა დასასვენებელი დღე, თუმცა, როგორც შემდეგ გამოირკვა, იმ დღეს თურმე ყველაზე მეტს მუშაობდა თვითონაც და მანქანაც.

ჯერ დაგვიანებას შემაჩვია, შემდეგ ორ და სამ დღეს სულ არ მოვიდა. გასამართლებლად იმდენ მიზეზს დასახელებდა, რომ შენიშვნის მაგივრად ლამის ბოდიში მომეხადა.

—ხან „ხასარენია“ მოუვიდა მანქანას, ხან „აკრიოზამ“ დაუშვა, ხან „ბენზონასოსი“ აღარ ქაჩავდა ან „აკუმულატორი“ დადგა, ხანაც „რადიატორი“ ტყდებოდა, ან „რემენი“ გაწყდებოდა და აბა, როგორ მოვიდოდა!

ეჭვი შევიტანე შოფრის სიპართლევში—ახალი მანქანა იყო და ასე ყოველდღე როგორ ფუტკდებოდა ნაწილები! ამასთანავე გული გამიტყდა—მანქანას სამი ათასამდე შემადგენელი ნაწილი აქვს, თუ ასე თანდათან დაიწყებდა რღვევას, მეც თან გადამიყოლებოდა.

შვიდავშიც ცოლის, შვილის და დედის ავადმყოფობასაც იმიზეზებდა ხოლმე, სამ-ოთხჯერ სასამართლოში მოწმედაც კი ყოფილა, რადგან ერთხელ გადადებული საქმის გარჩევა თურმე ორ დღეს გაგრძელებულია.

ვისაც მანქანა ვათხოვე, ყველა დამემღურა, რადგან მანქანა არ მივიდა მათთან. ერთმა თეატრში დააგვიანა, მეორე—მატარებელს ჩამორჩა, მესამე—დასაფლავებზე ვერ წავიდა... ყორა ასეთ ტყუილს არაფრად აგდებდა. უკეთეს შემთხვევაში დანიშნულების ადგილზე მისვლამდე გზიდან დამირეკავდა, რომ რაღაც მორიგი ხიფათი შეემთხვა მანქანას და ამით მთავრდებოდა დავალების შესრულება.

ბოლოს მას დაავიწყდა, რომ მანქანა მე მეკუთვნოდა, მისი საკუთარი ეგონა და პრეტენზიებით მომმართა:

—„პოდივებდთან“ საათობით რომ მაცდევინებ, მე იქ დისერტაცია ხომ არ უნდა დავწერო? მითხარი რაღა, როდის გამოხვალ, მეც ჩემი საქმე მაქვს თუ არა?!

ერთ დილით მანქანის მოლოდინში დაგვიანებული სამსახურისკენ მივიჩქაროდი, ამ დროს გვერდით ჩამომიქროლა ჩემმა მანქანამ, მანქანიდან შეხარბოშებულთა სიმღერის ხმა მომესმა.

ყორა მხოლოდ მეორე დღის ბოლოს მოვიდა სამსახურში და მითხრა, რომ „დისკ სცეპლენია“ გაუფუჭდა და მის გაკეთებას გადაწყვეა აქამდე.

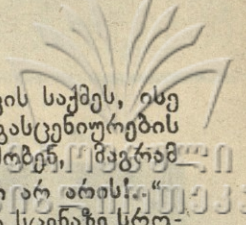
დავთვალეფრე ჩემთვის ძვირი სანახავი მანქანა, რომელსაც ცალი მხარე ფრთა მოტეხილ ინდაურს მიუგავდა.

დაფიქრდი: საკუთარი დანახოვით მანქანა შევიძინე. ჯამაგირის ნახევარი მის შენახვას მოუხდა. მუდამ მანქანის მოლოდინში ნერვები მომეშალა, ხასიათი შემეცვალა, სახლში სულ ვჩხუბობ და შოფრის ლანძღვაში ვარ.

ძილი გამიტყდა და სიზმრები მტანჯავს: გათენებამდე ჩემი მანქანა ათჯერ ავარიში მოჰყვება, ხან ფრთებს ისხამს და თვითმფრინავად გადაიქცევა, ხან ავტონისპექტორი ნომრებსა ხსნის და ხან კიდევ... ვინ მოსთვლის!..

ყოველივე ამის მიუხედავად მე მაინც ფეხით დავდივარ, ხოლო ჩემი მანქანა სხვების ტარებაში, უკვე ნახევრად დამტვრეულია. მანქანა არ მქონდა, მაგრამ კარგად ვიყავი. ამჟამად ტრანსპორტის საქმე თბილისში მოგვარებულია და რათ ავიტკივე აუტკივარი თავი? გავიფიქრე და, როგორც იქნა, „გავყარე“ ჩემს შოფერს.

იმ დღის შემდეგ მოვისვენე, ნერვები დამიწყნარდა, ხასიათი კვლავინდებურად დამიმშვიდდა, ოჯახში აყალ-მაცალი აღარ მომდის, ნორმალური ძილი დამიბრუნდა, სიზმრები არ მაწუხებს. ჯამაგირიდან დანახოვაც მრჩება. მე თვითონ ვსწავლობ მანქანის ტარებას. შოფერს გავყვარე, ბედნიერი კაცი ვარ, მომილოცეთ!..

სერაპიონ მარტვილელი განათლებულ კაცად მიაჩნიათ რაიონში. კარიერა კლუბის გამგეობით დაიწყო და რით დაამთავრებს, ალბათ, მოკლე ხანში გამოირკვევა. ამჟამად აღსანიშნავი მხოლოდ ის არის, რომ რაიონული გაზეთის რედაქტორს მოსვენება არ მისცა:

— ბატონო, პიესა რაიონული დრამატურგისაა, რაიონული თეატრი. დგამს და ნუთუ რაიონის გაზეთმა რეცენზია არ უნდა მისცეს!

ყოყმანის შემდეგ, როგორც იყო დაითანხმა რედაქტორი და პრემიერის სანახავად გაეშურა. მაგრამ წარმოდგენის დაწყების წინ უცნაურმა აზრმა შებოჭა: „კი, მაგრამ, — გაიფიქრა მარტვილელმა, — პიესა ადგილობრივია, დადგმაც ადგილობრივი, არავითარი აზრი არ შექმნილა არც ერთისა და არც მეორის გარშემო. ვთქვათ და ვინმეს არ მოეწონა, ან შენ არ მოგეწონა და სხვას მოეწონა, რატომ იხდი თავს სალანძღავად?“

ავადმყოფობის მოგონებაც კი გაიფიქრა, მიზეზს ვიშოვნო და რეცენზიას არ დავეწერო. მაგრამ თეატრის დირექციის ლოჯაში ვილაც უცნობს მოჰკრა თვალი და სახე გაუბრწყინდა: „ცენტრიდან ჩამოსული კრიტიკოსი უნდა იყოს, ალბათ სპექტაკლის მისაღებად იქნება მოწვეული, აზრს გამოვკითხავ და იმაზე უტყუარი შეხედულება ვის ექნებაო“...

ლოჯა დაკეტული აღმოჩნდა; კარგა ხანს უტრიალა კარებს, დარაჯიც ეძება, იქნებ გამიღოსო, მაგრამ დარბაზში სინათლე ჩაქ-

რა, წარმოდგენა დაიწყო და იძულებული გახდა ლოჯის წინ, პარტერში მოეძებნა ადგილი. ფანქარი და ქალაქი მოიმარჯვა, რეცენზიისათვის ადგილების ჩანიშვნას შეუდგა და გაფაციცებით უყურებდა ლოჯაში მჯდომს.

სტუმარი უინტერესოდ მოწყენილად უყურებდა პიესის პირველ სურათს, რაშდენჯერმე დაამთქნარა კიდევ: მარტვილელმა ქალაქლზე აღნიშნა: „თუ მხედველობაში არ მივიღებთ ახალგაზრდა დრამატურგის ხაჭაპურელის გამოუცდელ კალამს, უნდა აღვნიშნოთ, რომ რეჟისორმა ვარდისელმა სათანადოდ ვერ დასძლია საწყისი ეპიზოდები და სპექტაკლი სქემატიზმის ელფერს სტოვებს“.

ცოტა ხნის შემდეგ სტუმარმა რამდენჯერმე ჩაიქნია ხელი და კიდევ შემდეგ თავმა დასძლია, მოულოდნელად ჩაყვინთა და ხვრინვა ამოუშვა. მარტვილელმა კვლავ აღნიშნა: „თეატრი პასუხისმგებლობით უნდა ეკიდე-

ბოდეს როგორც პიესის არჩევის საქმეს, ისე შერჩეული რეპერტუარის გაცენიურების პრობლემას. თეატრში თამაშობენ, მკვრებ პიესის დადგმა მარტო თამაში არ არის...“

მეორე მოქმედების ფინალში სცენაზე სროლა ატყდა. სროლას მოჰყვა მაყურებელთა ძლიერი სიცილი. სტუმარმა ჯიბეებში რალაციის ძებნა დაიწყო. მარტვილელმა აღნიშნა: „პიესის კულმინაციურ სცენად უნდა ჩაითვალოს ის მომენტი, სადაც დესპინე და კარპეზი შეცდომით ესვრიან დამხედურებს. აქ განსაკუთრებით გამოირჩეოდა მსახიობი ტურიკლაშვილი (კარპეზი), რომელიც...“

მაგრამ სტუმარი ლოჯიდან გავიდა და მარტვილელმა ტონი შეცვალა: „რომელიც ყოველ პიესაში სათანადო სიმალღებე დგას, მაგრამ ამჟამად იმდენად სუსტი იყო მის მიერ პერსონაჟის სულის ფსიქოლოგიური აღქმა, რომ მაყურებელი სიამოვნებით დასტოვებდა დარბაზს“.

სტუმარს ცხვირსახოცი დაეწყებოდა პალტოს ჯიბეში. მოიტანა, მოვიდა, მოქმედების ფინალს მოუსწრო და მაყურებელთა ტაშს თავისი ტაშიც მიაგება.

მარტვილელმა ქალაქლზე ააქრელა: „არ შეიძლება არ აღინიშნოს ზოგიერთი სცენის მოხერხებულება და ოსტატობა, რომელიც მაყურებლის გულწრფელ ტაშს იმსახურებს...“

პიესის ბოლო მოქმედების მსვლელობის დროს სტუმარმა განსაკუთრებული აქტივობა გამოიჩინა: დიღხანს იცინოდა და დასასრულს ტაშს იმდენხანს უკრავდა, რამდენ ხანსაც მაყურებლებმა „შეიწუხეს თავი“. მარტვილელმა ასე დაამთავრა თავისი რეცენზიის ბოლო ნაწილი: „საერთოდ უნდა აღინიშნოს, რომ დრამატურგ ხაჭაპურელის პიესა „ცოლქმარი“ დიდ ინტერესს იწვევს მაყურებელში, ინტერესმოკლებული არაა არც ჩობანიშვილის მუსიკა და არც მხატვარ ბუტიასვილის ხელი. თეატრმა რეჟისორ ვარდისელის ამ დადგმით კიდევ ერთი ნაბიჯი გადადგა წინ...“

წარმოდგენის დასასრულს მარტვილელი წინ დაუხვდა ლოჯიდან გამოსულ სტუმარს და გამოელაპარაკა:

- სალამი, ბატონო!
- თქვენი გამარჯვება, ჩემო ბატონო!
- როგორ მოუვიდა ჩვენს ვიქტორს, ჩვენი თეატრის დირექტორს, რომ მარტო დაგტოვათ?

— რომელ ვიქტორს, ჩემს მოყვარეს? თქვა სტუმარმა. — კამერის საშოვნელათ წავიდა. უფროსი მიმყავდა და მანქანა დამივარდა გზაში. მეტი გზა აღარ იყო, ეჩქარებოდა და მატარებლით გავისტუმრე. მე კი, ხომ მოგეხსენებათ შოფრის ბედი, მანქანას ვერ მივატოვებ..

მარტვილელი მუხლებში ჩაიკეცა და „ავადმყოფობის გამო“ ერთ კვირას სახლიდან გარედ არ გამოსულა.

8. ივანიშვილი

გარათაჟი ნიანგს

კვირფასო ნიანგო!

ორთაქალაში, ტყავის ქარხანასთან, (მტკვრის მარჯვენა ნაპირზე), ერთ დროს. ლამაზი და სასარგებლო არხი არსებობდა. ამჟამად ეს არხი შუგ დღეშია: სათავე ნაგვითა და ღორღით ამოყვსო და მთელ სიგრძეზე დამალა გუბებდად გადაიქცა.

ამ გუბებზე ყოველდღე ტყავის, საპნის, ბამბის და ძაფსართავი ქარხნების კანალიზაციები უფრთდება. ამბობენ: ხსენებული ქარხნების და ფ. მახარაძის სახელობის კოლმეურნეობის პასუხისმგებელი მუშაკები სამსახურში წამოსვლისას ცხვირსახოცებს ოდესკოლონით ჟღენთავენ და ამ ქუჩაზე გავლისას ცხვირზე იფარებენო. ამას ისინი აკეთებენ თვით არხის გასუფთავება-გაკეთების მაგიერ, მაგრამ საწყალმა ახლომანლო მაცხოვრებლებმა რაღა ქნან? იმდენ ოდესკოლონს სად იშოვნიან, რომ ეხოებზე და სახლებზე მოაპკურონ ტყეის ნაწარმი?

არხის შეკეთებაზე უთვალავი გეგმები დაისახა და დაიხაზა, მაგრამ არხს მაინც არაფერი ეშველა, გეგმებმა თბილისის საბჭოს კომგანყოფილებამდე მიაღწია, მაგრამ იქიდან აღარ გამოულწვივა.

ფიქრობთ, კარგს იზამდნენ კომგანყოფილების მესვეურები, რომ აღნიშნული ქარხნებისა და კოლმეურნეობისათვის დაევალებინათ მათ ტერიტორიაზე არსებული არხის წესრიგში მოყვანა.

ვალეკო ჩანგალაძე

ქაო ნიანგო!

ზამთრის მიერ ნაბოძებ თოვლის სიმძიმისგან მოულოდნელად ჩაინგრა ხაშურის რაიონის სოფ. ხემო-ოსიაურის კლუბის სახურავი. ამ სამწუხარო ამბავმა ერთი-მეორეს შეაჯახა სასოფლო საბჭოს თავმჯდომარე ზ. ბლიაძე და კულტურულ-საგანმანათლებლო განყოფილების გამგე გ. ბეროზაშვილი.

დავა დადგენილებებით დასრულდა: ორივე მხარემ გადასწყვიტა ქალაქების საშუალებით, რომ კლუბის სახურავი აღდგენილი ყოფილიყო. საქმეში რაისაბჭოს აღმასკომიც ჩაერია. იმანაც გამოიტანა დადგენილება, გაათავისუფლა კიდევაც თანამდებობიდან ზ. ბლიაძე, მაგრამ საბოლოოდ გამოირკვა, რომ დადგენილების ქალაქი თუნუქის მაგიერ ვერ ივარგებს კლუბის სახურავის აღსადგენად.

კიდევ რამდენი კაცის მოხსნა იქნება საჭირო. ძმეო ნიანგო, ერთი კლუბის სახურავის აღსადგენად? გ. გამელი

სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე (პ. მგ. რედაქტორი), აკ. ბელიაშვილი, ი. გრიშაშვილი, უ. ჯაფარიძე, კ. კალაძე, ი. ნონეშვილი (პ. მგ. რედაქტორის მოადგილე), ს. ფაშალიშვილი:

Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нианги“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 14. ტელ. 8-10-49.

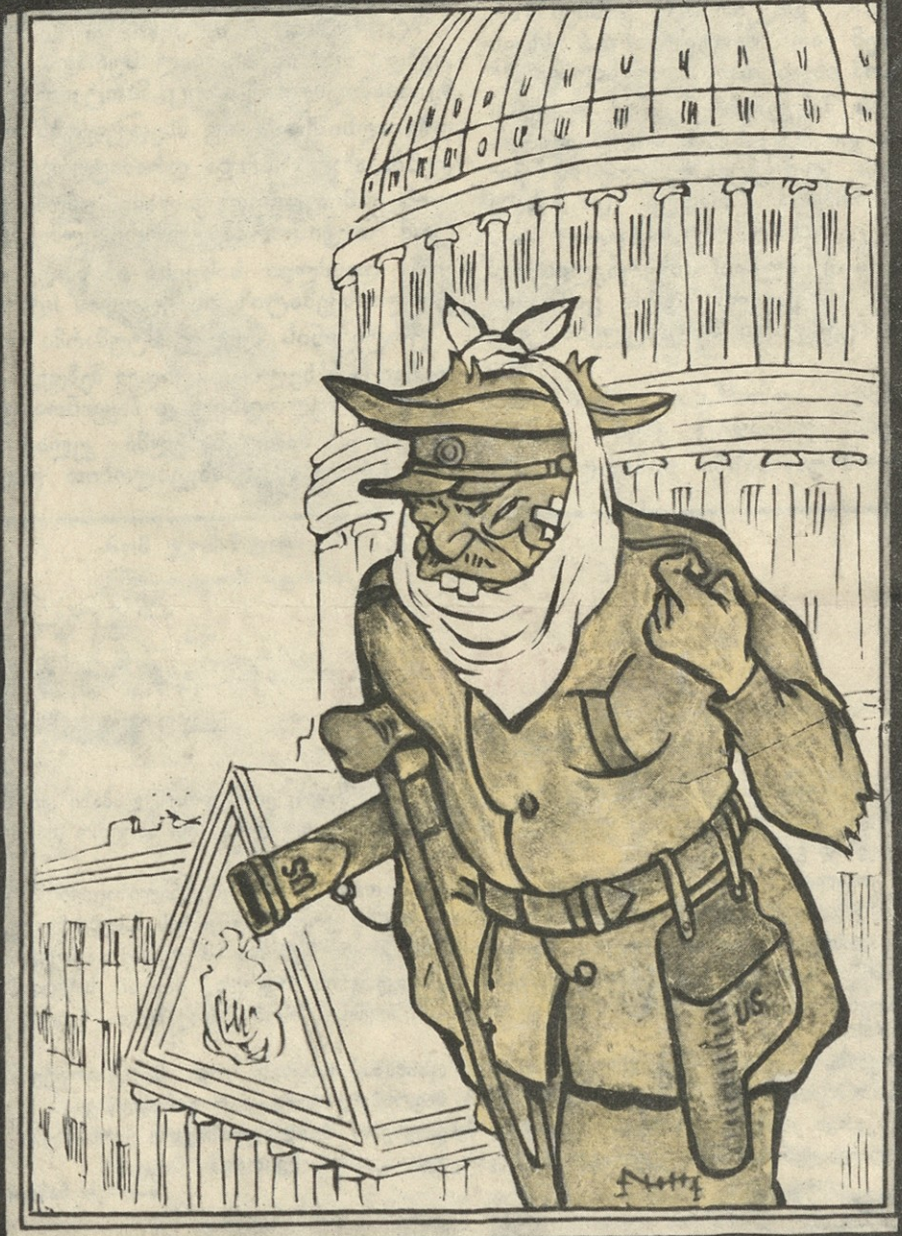
ბელმოწ. დასაბ. 1950 წ. 28/1. ტექსტი აწყობილია ლ. პ. ბერაის სახ. პოლიგრაფკომბინატ „კომუნისტის“ სტამბაში, შუკ. № 87. ლენინის ქ. № 14. დაბეჭდილია სტამბა „ზარია ვოსტოკას“ ოფსეტშანქანაზე, შუკ. № 314. თბილისი, რუსთაველის გამზ. № 42. გავოც. № 16. ტირ. 11000 უე. 00864

„ვაშინგტონი წარმოადგენს ჩვენს არსენალს, ხოლო ჩაინ-კაი-ში ჩვენი სარ-
რანსპორტო განყოფილების გამგეა“.

გაო ამ დღის სიტყვიდან

ეროვნული
გეოლოგიური

ნახ. გ. ლომიძისა

— ისევ ჩაინ-კაი-ში აკაკუნებს, აღბათ კიდევ წაართვეს ჩინელმა კომუნისტებმა ჩვენს მიერ მიცემული საპურველი.